

[Weikop.]

ændring i regeringens holdning på dette punkt, og ud fra den forsikring, som den højtærede statsminister har givet, er der da heller ikke nogen grund til at bibeholde de vidtgående bemyndigelser, som vareforsyningsloven indeholder.

Da vi som sagt havde grund til at stole på regeringens forsikring, stillede vi forslag om at ændre loven til en valutlov med de bemyndigelser, som forholdene nu krævede. Når man tager regeringens forsikring i betragtning, så skulle man jo rent umiddelbart tro, at en forhandling om en sådan ændring ville blive optaget, men jeg tør svagt antyde, at vort forslag ikke er blevet særlig venligt modtaget. Det blev tværtimod mødt med, at man stillede skærpselser af loven i udsigt. Under de omstændigheder ville det have været ret naturligt for os at fastholde vort primære forslag, men for dog at søge at få forhandlinger i gang stillede vi et ændringsforslag, der tog sigte på at ændre den bestående lov, sådan at den tog hensyn til nødvendige foranstaltninger, samtidig med at de bemyndigelser, som tiden efter vor mening ganske er løbet fra, blev fjernet.

Heller ikke dette forslag blev gjort til genstand for nogen forhandling, og derfor har vi stillet underændringsforslagene for dog — med stor forsigtighed, tør jeg sige — at komme ind på afviklingens vej. Jeg tror ikke, der er nogen, ej heller industrien, der nærer noget som helst ønske om atter at betrede produktionsreguleringens vej, da der, dengang man i sin tid regulerede produktionen, har været så store ulemper forbundet dermed og det i hvert fald er helt sikkert, at reguleringen ikke førte til, at varerne blev billigere. Med andre ord er det både i produktionens og i forbrugernes interesse, at der ikke findes hjemmel til at regulere produktionen. Det ville man imidlertid ikke være med til fra socialdemokratisk og radikal side, fordi, sagde man, vi i realiteten ingen produktionsreguleringer har og produktionsregulering kun kan foretages med vareforsyningsudvalgets tilslutning, som også udvalgets ærede ordfører for et øjeblik siden påpegede. Det er jo rigtigt, men lige så rigtigt er det, at fristelsen til at foreslå produktionsregulering er langt større, når der findes en hjemmel. Man tør vel gå ud fra, at man altid vil søge at springe over,

hvor gærdet er lavest. Er der ingen hjemmel, er man henvist til at søge andre udveje. Det ligger på linie med, hvad vi ønsker, og hvad der ganske må være i overensstemmelse med statsministerens erklæring. At så erklæringen er i modstrid med Arbejderbevægelsens Erhvervsråds indstilling, er en sag, regeringen selv må klare, det skal vi ikke blande os i.

Det er også ret ubegribeligt, at regeringen, socialdemokraterne og det radikale parti vil fastholde bemyndigelsen til at indføre rationeringer. Mon ikke det vil give befolkningen en langt større trykthed, dersom beføjelsen til at rationere faldt væk? Hamstringstilbøjeligheder på et eller andet område, i en eller anden situation, virker altid skadeligt og ville kunne undgås, dersom det nu blev slået fast, at handelsministeren ingen bemyndigelse har til at gennemføre rationeringer. Vedtagelsen af vore underændringsforslag ville derfor være af den allerstørste betydning både for erhvervene og forbrugerne, og der er ikke for mig — bortset fra at den højtærede handelsminister mener, at loven er en handelskrigslov — anført et eneste vægtigt argument for at bibeholde bemyndigelsen til at foretage rationering. Jeg vil nemlig ikke mistænke regeringen for, at den i en given situation ønsker at have rationeringsbeføjelser i baghånden, medmindre der skulle komme til at fremgå noget modsat af denne debat.

Egentlig er det uforståeligt, når man dog fra socialdemokratisk og radikal side vil gå med til at ændre loven for at klargøre, at næringsdrivende, der fratages deres importret, kan indbringe klage herover for domstolene, at man så ikke vil være med til at fjerne bestemmelsen om, at handelsministeren træffer endelig afgørelse i ankenævns-sager. Vi foreslår, at ankenævnets afgørelser skal kunne indbringes for domstolene, men det vil man ikke være med til. Det er egentlig nærliggende at spørge, hvorfor man ikke vil det, da det synes at være det eneste naturlige og rigtige, således som forholdene har udviklet sig.

Jeg tror, at den højtærede handelsminister, som skal træffe den endelige afgørelse, ville være langt bedre tjent med, at afgørelsen blev truffet af domstolene. Det er nemlig meget svært for en minister at gå imod et ankenævns afgørelser, og det vil